

наути нахълтатъ въ дома на българина Иванъ Радковъ и го застрелватъ. Викътъ и писъцитѣ на жена му и децата му били чути отъ брата му Хаджи Сава, който е живѣлъ въ сѣседната кѣща. Като е зналъ склонността на брата си да скандалничи и се кара на жена си, когато се е връщаль въ кѣщи попийналь, Хаджи Сава помисля, че произхода на виковетѣ е отъ такава свада и, за да усмири брата си, става отъ леглото и необлеченъ бързишкомъ отива въ братовата си кѣща. Изненаданъ отъ това, що вижда, той хуква да избѣга, но бива настигнатъ отъ злодейцитѣ, насѣченъ съ ножъ и умъртвенъ тъкмо на прага на портата си (комшулукътъ). Убийцитѣ следъ това спокойно си отиватъ, необезпокоявани отъ никого.

Вестъта за това двойно убийство бързо се разнася изъ града и селата. Уплахата е била голѣма — никой не е посмѣяль да каже нѣщо. Само съчинената на скоро за този случай отъ неизвестенъ авторъ пѣсень ясно характеризира, какво е било душевното състояние на българското население въ града и на какви звѣрски изтезания то е било подлагано. Ето съдържанието на самата пѣсень:

Снощи си минахъ презъ Севлиево,
Презъ Севлиево презъ черквата,
Тамъ азъ видѣхъ два гроба нови,
Два гроба нови, що заровени.

На гробоветѣ две свѣщи горятъ,
Две свѣщи горятъ, що запалени
Що запалени и изоставени.
До гробоветѣ две млади булки,
Две млади булки съ черни фистани
Жално плачеха, люто кълнѣха:

Богъ да убие тѣзъ арнаути,
Тѣзъ арнаути, тѣзъ капасъзи,
Дето убиха чича Иванча,
Чича Иванча и Хаджи Сава.

Не ми е мило за чича Иванча,
За чича Иванча, за Хаджи Сава,
Най ми е мило за тѣхнитѣ деца,
За тѣхнитѣ деца, за Севлиево,
За Севлиево, за сиромаситѣ.

Братята Хаджи Сава, Иванчо и Миню Радкови сѣ били имотни хора; за това минавали за първенци-чорбаджии. Закупували отъ правителството събирането на данъка — йошуръ-десятъкъ, отъ населението на закупенитѣ села. Вѣроятно имотността имъ се дължала главно на това тѣхно занятие. Братята Радкови, макаръ и чорбаджии, милѣли за българското население и, когато имъ се падало случай, защищавали